

S

Ygn. akt: I C 2/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Grzegorz Barnak

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. w Dębicy

sprawy z powództwa M. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E. kwotę 2.308,67 zł (dwa tysiące trzysta osiem złotych 67/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 1.699,71 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć 71/100) od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 480,00 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych 00/100) od dnia 30 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;

w pozostałym zakresie powództwo oddala;

zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E. kwotę 1.120,15 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia złotych piętnaście groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu,

zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dębicy na rzecz powoda M. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E. kwotę 696,85 zł (sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt I C 2/22

UZASADNIENIE

Powód M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2 314,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi 1.704,93 zł dnia 17 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 480,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na swą rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W dniu 27 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Dębicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda kwotę 2.314,30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 1.704,93 zł od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty i od kwoty 480,00 zł od dnia 30 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 45-58) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

Okoliczności faktyczne sprawy:

W dniu 2 lipca 2020 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, wskutek którego poszkodowana M. B. (1) poniosła szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiącym jej własność. Samochód został wyprodukowany w 2007 r. i w chwili zdarzenia był sprawny. W wyniku stłuczki uszkodzeniu uległy przednie części samochodu w postaci osłony chłodnicy (atrapa, kratka wlotu powietrza) podlegającej wymianie oraz pokrywy przedniej (maska) i okładziny zderzaka przedniego podlegających naprawie. Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem, ubezpieczony w zakresie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Okoliczności bezsporne.

W związku ze zdarzeniem, została zgłoszona do ubezpieczyciela szkoda w dniu 15 lipca 2020 r. Szkoda została zarejestrowana pod numerem (...). (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność i poszkodowanej wypłacono odszkodowanie w kwocie 1.805,05 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...). Samochód został naprawiony przez M. B. (2) - męża właścicielki sposobem chałupniczy, ponieważ mechanicy wycenili koszty naprawy na kwotę ok. 3.000,00 zł do 4.000,00 zł. M. B. (2) dokupił część zwaną „grill” za około 500,00 zł - 600,00 zł. Natomiast nie pomalował on uszkodzonych części samochodu. Naprawa ta nie doprowadziła do stanu sprzed szkody.

Dowód: - decyzja z dnia 16 lipca 2020 r. - k. 18-23; akta szkody płyta CD k. 58 a na niej: podsumowanie zgłoszenia szkody (str.1), pismo z 16.07.2020 r. o wypłacie odszkodowania (str. 19), ustalenie wysokości szkody (str. 7-10), zeznania świadka M. B. (1) - k. 71/2, zeznania świadka M. B. (2) k. 82-82/2.

W dniu 20 października 2021 r. M. B. (1) zawarła z M. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E. Umowę przelewu wierzytelności z tytułu kosztów naprawy OC posiadaczy pojazdu zmienioną następnie Anekssem z dnia 1 grudnia 2021 r. Pismem z dnia 20 października 2021 r. M. B. (1) powiadomiła (...) S.A. z siedzibą w W. o dokonany przelew wierzytelności.

W wiadomości email z dnia 6 listopada 2021 r. Biuro (...) przesłało na skrzynkę (...) S.A. w W. z informację o nabyciu wierzytelności, przysługującej poszkodowanej M. B. (1) z tytułu odszkodowania z OC sprawcy wypadku komunikacyjnego za szkodę rzeczową na pojeździe marki M., w sprawie której to szkody postępowanie likwidacyjne zostało zarejestrowane pod nr (...). Nadawca wiadomości wniósł o przesłanie kompletnych akt szkody oraz zażądał dopłaty odszkodowania w kwocie 5 000,00 zł.

W dniu 8 grudnia 2021 r. na zlecenie powoda opracowano wycenę – kalkulację naprawy nr (...)PRO dotyczącą naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) należącego do poszkodowanej M. B. (1). Zgodnie z przedmiotową wyceną koszt naprawy wynosił 3.509,98 zł. Koszt sporządzenia wyceny w kwocie 480,00 zł poniósł powód.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z tytułu kosztów naprawy OC posiadacza pojazdu z dnia 20 października 2021 r. wraz z aneksem z dnia 1 grudnia 2021 r. k. 25-26, powiadomienie o dokonany przelew wierzytelności z dnia 20 października 2021 r. k. 27, wiadomość email z dnia 6 listopada 2021 r. k. 24, wycena kalkulacja naprawy nr (...)PRO k. 30-36, faktura nr (...) k. 37, akta szkody płyta CD k. 58 a na niej: wiadomość email z dnia 6 listopada 2021 r. wraz z umową przelewu wierzytelności z dnia 20 października 2021 r., powiadomieniem o przelewie wierzytelności i potwierdzeniem dokonania zapłaty tytułem wynagrodzenia za przelew wierzytelności (str. 64-68)

Koszt naprawy pojazdu M. (...) przy zastosowaniu części oryginalnych z logo producenta i stawce roboczogodziny na poziomie 100,00 zł netto, którą to stawkę należy uznać za stawkę rynkową i której zastosowanie jest zasadne, wynosi 3.535,40 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu V. przy zastosowaniu części bez logo producenta i stawce roboczogodziny na poziomie 100,00 zł netto wynosi 3.504,76 zł brutto.

Naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych bez logo producenta jest możliwa i tylko nieznacznie przekracza koszt naprawy przy użyciu części oryginalnych z logo producenta. Naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych pozwoli przywrócić uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody. Stawka roboczogodziny w kwocie 100,00 zł netto jest zgodna z danymi Związku (...), Ogólnopolskiej Komisji (...) Motoryzacyjnych zawartymi w piśmie z dnia 5 listopada 2014 r. do Rzecznika Ubezpieczonych, w którym wskazano, że na terenie woj. (...) obowiązuje stawka za usługi blacharsko-lakiernicze w wysokości od 80,00 zł do 160,00 zł. Zgodnie z danymi biegłego Ł. G. gromadzonymi w związku z wydawaniem opinii, stawki przy pracach blacharsko – lakierniczych, z rejonów R., K., J., S., S., B. czy S., w roku 2020 kształtowały się w granicach około 80,00 zł do 120,00 zł netto/ (...).

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. Ł. G. z dnia 12 lipca 2022 r. - k. 86-105.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, zwłaszcza zaś akt szkodowych, przedłożonych na nośniku CD, a także zeznań świadków M. B. (1) i M. B. (2). Dokumenty zebrane w aktach sprawy nie były przez strony kwestionowane, ich prawdziwość i wiarygodność również nie budzi wątpliwości Sądu. Ponadto nie ulega wątpliwości, że zostały one sporządzone w okolicznościach w nich stwierdzonych. Natomiast zeznania świadków były spontaniczne i znajdowały potwierdzenie w złączonych dokumentach. Nadto, Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, w całości podzielił wnioski zawarte w opinii sądowej, sporządzonych przez biegłego z zakresu z zakresu techniki samochodowej mgr inż. Ł. G., zgodnie z tezą dowodową i precyzyjnie odpowiadającą na postawione pytania. Opinia ta została zdaniem Sądu sporządzona rzetelnie i fachowo pod względem poczynionych przez biegłego wyliczeń co wartości szkody.

Opinia biegłego nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Rozważania prawne:

W niniejszej sprawie powód M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w E., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2 314,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.704,93 zł od dnia 17 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 480,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty za szkody poczynione w pojeździe marki M. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 2 lipca 2020 r.

Powództwo okazało się zasadne niemalże w całości. O ile w rozpoznawanej sprawie pomiędzy stronami nie istniał spór co do odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę, to spór dotyczył wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody komunikacyjnej.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Do odszkodowania ubezpieczeniowego przy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) znajduje zastosowanie obowiązująca w prawie cywilnym zasada pełnego odszkodowania. Osoba odpowiedzialna za szkodę jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111, LEX nr 1520). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu

poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Zgodnie z obowiązującą ubezpieczyciela zasadą pełnej kompensaty szkody, kwota odszkodowania należna poszkodowanemu obejmować musi nie tylko koszty naprawy, ale również kwotę odzwierciedlającą utraconą wartość handlową pojazdu. Takie stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 października 2001 r. (sygn. akt III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57).

Pozwany odpowiada względem powoda na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 854). Stosownie do art. 34 ustawy, zakład ubezpieczeń ustala i wypłaca odszkodowanie w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu. Oznacza to, iż sposób ustalenia odszkodowania oraz jego wysokość regulują stosowane w tym zakresie przepisy kodeksu cywilnego. W myśl art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągało dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd podziela, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

Przechodząc do oceny przedmiotowego powództwa wskazać należy, że powód domagał się zasądzenia od (...) S.A. kwoty 1.704,93 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 129,37 zł, a także zwrotu kosztów zleconej wyceny – kalkulacji szkody, w wysokości 480,00 zł. Pozwany nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po swej stronie obowiązku naprawienia szkody, czego wyrazem było wypłacenia w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 1.805,05 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Kwestionował natomiast wysokość dalszego odszkodowania oraz prywatną kalkulację naprawy dołączoną do pozwu.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego przeprowadzonej w toku niniejszego postępowania koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 2 lipca 2020 r., przy użyciu w naprawie części zamiennych bez logo producenta oraz przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę wynoszącej 100,00 zł netto, opiewał na kwotę 3.504,76 zł brutto.

Ustalając zatem w sprawie, że naprawa uszkodzonego pojazdu na zamiennikach jest możliwa i różnica w koszcie wykonania naprawy przy użyciu części z logo producenta a wykonaniu naprawy przy użyciu części bez logo producenta jest nieznaczna, a ponadto biorąc po uwagę że samochód w chwili zdarzenia był użytkowany od 13 lat, sąd przyjął ostatecznie, że koszt naprawy samochodu pozwalający na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia obejmujący zastosowanie w naprawie części zamiennych bez logo producenta oraz stawkę roboczogodziny na poziomie 100,00 zł netto, którą to stawkę biegły określił jako stawkę rynkową i której zastosowanie byłoby zasadne, wynosi 3.504,76 zł brutto.

Pozwany w toku niniejszego postępowania nie wykazał, że zamontowanie części nowych w miejsce części starych spowodowałoby wzrost wartości pojazdu i prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Mając powyższe uwagi na względzie, w ocenie Sądu wysokość należnego powodowi odszkodowania winna odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu. Uwzględniając wypłacone już przez stronę pozwaną odszkodowanie w łącznej kwocie 1.805,05 zł, na rzecz powoda należało zasądzić dalsze odszkodowanie w wysokości 1 699,71 zł.

Powód na swoje zlecenie wykonał kalkulację naprawy szkody powstałej w uszkodzonym pojeździe, której koszt wynosił 480,00 zł. Wobec tego, że pozwany zobligowany jest zgodnie z art. 361 k.c. naprawić szkodę w całości, zdaniem Sądu powinien zwrócić powodowi pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą koszty sporządzenia tej kalkulacji, albowiem gdyby szkoda nie zaistniała wydatek ten nie zostałby poniesiony. Zdaniem Sądu powód ma prawo zlecać kalkulacje wysokości szkody osobom posiadającym specjalistyczną wiedzę z tego zakresu, a koszty takiej ekspertyzy wchodzą w zakres dochodzonego odszkodowania. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 maja 2019 r. III CZP 68/18, wskazał, że nabywcy w drodze przelewu wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów, a więc w tym przypadku na powodzie. W niniejszej sprawie pozwany znacznie zaniżył zasadny koszt naprawy w swoim pierwotnym kosztorysie. W takich okolicznościach należy uznać, że wydatek na prywatną ekspertyzę był wydatkiem koniecznym i uzasadnionym. Z tych też względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda również kwotę 480,00 zł.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Pozwany uznając swoją odpowiedzialność i wypłacając poszkodowanemu odszkodowanie przyznane w dniu 16 lipca 2020 r. w kwocie 1.805,05 zł, pozostawał w zwłoce w płatności odszkodowania w pełni należnemu poszkodowanemu tj. co do kwoty 1.699,71 zł, dlatego też zasadne jest roszczenie powoda w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od wyżej wskazanej kwoty niewypłaconego odszkodowania od dnia 20 sierpnia 2020 r.

Zasadą jest, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., iż wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczone od daty wymagalności roszczenia. W przypadku zobowiązań z czynów niedozwolonych, które mają charakter bezterminowy stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia powstaje po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia. Znaczenie takiego wezwania wierzyciela (art. 455 k.c.) polega na tym, że z jego chwilą na dłużniku ciąży obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia i że nie spełniając go popada w opóźnienie, a to uprawnia wierzyciela do żądania odsetek za czas opóźnienia.

Normy prawnej zawartej w art. 481 § 1 k.c. nie można stosować w oderwaniu od charakteru świadczenia głównego i funkcji odsetek jako świadczenia ubocznego. Skoro szkoda została zgłoszona pozwanemu przed wytoczeniem powództwa to pozwany powinien spełnić świadczenie w terminie 30 dni, który to termin wynika z art. 14 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r., a także art. 817 § 1 k.c. Termin ten ma znaczenie o tyle, że konkretyzuje pojęcie niezwłocznego spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 455 k.c. To, że pozwany w oparciu o własne postępowanie dowodowe przeprowadzone w toku likwidacji szkody odmiennie ocenił fakty, nie może skutkować tym, że nie popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wynika to również z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. ((...), LEX numer 82271).

Z uwagi na powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w niemalże w całości. Zasadził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.699,71 zł tytułem dalszego odszkodowania, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2021 r., kwotę 128,96 zł tytułem odsetek za opóźnienie za okres od dnia 20 sierpnia 2020 r. do dnia 16 grudnia 2021 r. oraz kwotę 480,00 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. O dalszych odsetkach Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 481 § 1 i 2 k.c.

Ponieważ powództwo zostało uwzględnione niemalże w całości, o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 100 k.p.c. Łącznie koszty sądowe obydwu stron wyniosły 2 737,15 zł. Złożyły się na nie: opłata sądowa od pozwu w kwocie 200,00 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 900,00 zł i opłaty skarbowej – 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości 900,00 zł i opłaty skarbowej – 17,00 zł, a także koszty wynagrodzenia biegłego za opracowanie opinii 703,15 zł (opłacone przez pozwanego do kwoty 700,00 zł a w kwocie 3,15 zł przez powoda). Wysokość wynagrodzenia pełnomocników powoda i pozwanego będących radcami prawnymi ustalono na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 265 z późn zm.).

Na koszty postępowania poniesione przez powoda składają się: opłata sądowa w kwocie 200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 900,00 zł, zwrot wydatków w postaci należności biegłego za opinie kwocie 3,15 zł.

W pkt IV. wyroku sąd nakazał zwrócić na rzecz powoda M. D. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dębicy kwotę 696,85 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.